

[Socialministeren.]

nuværende situation bør have lejlighed til at drøfte problemerne og fremkomme med yderligere forslag til deres løsning.

Endelig vil jeg til allersidst sige, at i anledning af de klager, der har været over vanskeligheder, har vi skrevet til bestyrelserne for de enkelte institutioner og spurgt, hvad der er årsagen til deres nuværende akutte, særlig vanskelige situation, og bedt om forslag, og vi vil fra socialministeriets side være positive også over for konkrete forslag til en midlertidig afhjælpning.

Lis Møller: Jeg vil gerne takke socialministeren for det positive svar, men der er bare ét sted, hvor jeg er nødt til at korrigere. Der er nemlig socialrådgivere at få. Mødrehjælpinstitutionen i Randers har 3 ansøgninger liggende fra socialrådgivere — det var et af de kontorer, som måtte lukke for at komme til bunds i sagerne — men de har ingen stillinger til de 3 socialrådgivere; normeringerne mangler.

Jeg tror afgjort, man må se i øjnene, at problemerne ikke løses, før der inden for mødrehjælpinstitutionerne oprettes flere stillinger og også flere stillinger i det, man tidligere kaldte 21. lønklasse. For hvis man vil bevare socialrådgivere i det rådgivende arbejde, må man sørge for avancementsstillinger, sørge for automatisk lønoprækning; ellers søger disse rådgivere over i administrativt arbejde, som er bedre betalt, og det kan jo ikke være meningen. Så længe man yder en socialrådgiver inden for familievejledningen 5.000-6.000 kr. mere, end man gør i mødrehjælpen, så længe vil mødrehjælpen stadig være i personalenød. Det er naturligvis ikke rart med overbudspolitik, men vanskelighederne for mødrehjælpen indtraf jo netop dengang, man lavede overbudspolitik, da revalideringen og familievejledningen startede; da trak man rådgiverne væk fra mødrehjælpen over i de nye områder på grund af de højere lønninger, man kunne tilbyde dér.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg tror ikke, jeg skal gå ind i nogen diskussion med fru Lis Møller om personalenormeringer, i hvilken enkelt lønklasse de skal være; det må vist forhandles med de pågældende

ministerier, såvel lønnings- som finansministeriet.

Det, jeg gerne ville sige, var, at hidtil har mødrehjælpinstitutionerne selv ønsket, at hver enkelt institution havde sit eget normeringstal. Noget af det, som dette udvalg skal se på, er, om det måske var mere hensigtsmæssigt med en fælles normering for hele landet. Er der ønske om det, er det ikke noget, vi på nogen måde vil modsætte os fra socialministeriets side. Derfor vil jeg fortsat udtrykke håbet om, at også de nye klassificeringsregler, som vi nu har fået, den indplacering, der er sket, og de vurderinger, vi får fra udvalget, må have til følge; at vi kan byde mødrehjælpens socialrådgivere de rette vilkår.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lis Møller* til socialministeren:

„Vil ministeren søge sygeforsikringsloven ændret, så der bliver mulighed for at få lægebehandling i udlandet, hvis behandlingen ikke kan udføres herhjemme?“

Lis Møller: En 10-årig dreng lider af en alvorlig hjertefejl, danske læger henviser til behandling i England, operationen vil koste 12.000 kr. plus hospitalsophold 220 kr. pr. dag i 1-2 måneder. Det er noget, som alt sammen er kendt fra aviserne. Den danske lovgivning rummer ingen mulighed for økonomisk hjælp til en sådan operation og til et sådant hospitalsophold. Familien har bl. a. på min foranledning søgt såvel socialministeren, som sygekassen og revalideringen, men alt sammen uden resultat.

Når der af og til af danske læger henvises til behandling i udlandet, er det ikke, fordi de danske læger ikke er dygtige nok og de danske hospitaler ikke er gode nok, men simpelt hen, fordi Danmarks befolkning ikke er stor nok til at udvikle specialafdelinger på alle områder. Det vil antagelig altid være enkeltstående tilfælde, der må henvises til behandling i udlandet, men netop derfor synes jeg, man bør yde økonomisk hjælp i disse enkeltstående tilfælde. Et menneskes helbredelse har ikke hidtil her i landet været et spørgsmål om penge. Derfor mit spørgsmål til ministeren.